

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 262/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť ml. N. V., toho času vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Ujom, Advokátska kancelária, Legionárska 14, Trenčín, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 2/2013 z 5. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť ml. N. V. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. novembra 2013 doručená sťažnosť ml. N. V. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 2/2013 z 5. septembra 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla, že rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 26/2012 z 13. novembra 2012 bola uznaná vinnou z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 písm. c) Trestného zákona a bola odsúdená podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 117 ods. 1 a 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, 3 a 8 Trestného zákona, § 36 písm. a), j) a l) Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov. Podľa § 117 ods. 4 Trestného zákona bola pre výkon uloženého trestu zaradená do ústavu na výkon trestu pre mladistvých. Podľa § 73 ods. 2 písm. b) a § 74 ods. 1 Trestného zákona jej bolo uložené ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 2/2013 z 5. septembra 2013 bolo podľa § 319 Trestného poriadku jej odvolanie proti rozsudku okresného súdu zamietnuté.

V odvolaní sťažovateľka navrhla, aby odvolací súd zrušil odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu a oslobodil ju spod obžaloby, pretože nie je pre nepříčetnosť trestne zodpovedná, pretože v čase činu nevedela rozpoznať protiprávnosť svojho konania, a navrhla, aby odvolací súd zrušil odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Návrhom z 12. marca 2013 sa domáhala pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odňatia a prikázania veci inému vecne príslušnému krajskému súdu podľa ustanovenia § 23 ods. 1 Trestného poriadku.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Ndt 7/2013 z 30. apríla 2013 bolo rozhodnuté, že trestná vec sťažovateľky vedená na krajskom súde pod sp. zn. 3 To 2/2013 (2 To) sa tomuto súdu neodníma.

Sťažovateľka uviedla, že pred ústavným súdom namieta „porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru“ z dôvodov, že rozhodnutie krajského súdu je jednak skutkovo a právne nesprávne, je nespravodlivé, nie je objektívne a nie je nestranné a jednak nie je riadne a zrozumiteľne, logicky, presvedčivo odôvodnené a tiež to, že „jej vec nebola prejednaná a rozhodnutá nezávislým a nestranným súdom“.

Krajský súd sa nespravodlivo, nie nestranne, ale formálne stotožnil so skutkovou vetou a s jej právnym posúdením okresným súdom bez náležitého zistenia skutkového stavu a bez splnenia zákonných predpokladov pre výrok o vine – vina musí byť jednoznačne a nepochybne preukázaná – odvolanie sťažovateľky zamietol.

Porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľka v tom, že jej trestná vec nebola spravodlivo prejednaná a nebola spravodlivo krajským súdom rozhodnutá. Rozhodnutie krajského súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení.

Krajský súd podľa nej pochybil, keď sa formálne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, nezrušil rozhodnutie okresného súdu a neodstránil jeho pochybenia spočívajúce v nedostatočnom zistení skutkového stavu, neodstránil pochybenie v predčasnej právnej kvalifikácii skutku, neodstránil pochybenie v uložení výšky trestu a v uložení ochranného psychiatrického liečenia ambulantnou formou.

Krajský súd sa stotožnil aj s neprimeranou výškou nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov, ktorý je zjavne nespravodlivý a nevedie k dosiahnutiu účelu trestu. Sťažovateľka tiež namieta, že pri výmere trestu neboli zohľadnené všetky okolnosti významné pre uloženie trestu.

V ďalšom sťažovateľka uviedla, že krajský súd 25. apríla 2012 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bobora a sudcov JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD., a JUDr. Jozefa Mikluša prerokoval sťažnosť krajského prokurátora proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 26/2012 z 15. marca 2012 a uznesením sp. zn. 4 Nto 6/12 rozhodol tak, že zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 T 26/2012 z 15. marca 2012 a okresnému súdu uložil, aby o veci znovu konal a rozhodol.

Uznesením sp. zn. 4 Nto 6/12 z 25. apríla 2012 krajský súd rozhodoval v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bobora a sudcov JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD., a JUDr. Jozefa Mikluša.

Podľa rozvrhu práce krajského súdu na rok 2012 v znení dodatku č. 2 senát 4 Nto mal rozhodovať v zložení riadiaci predseda senátu JUDr. Ján Bobor, členovia senátu Mgr. Rudolf Ďurta, JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.

JUDr. Jozef Mikluš ako predseda senátu nemohol zastupovať Mgr. Rudolfa Ďurtu a rozhodovať v senáte 4 Nto vo veci ako zastupujúci člen senátu 4 Nto namiesto člena senátu Mgr. Rudolfa Ďurtu, pretože to je v rozpore s vtedy platným rozvrhom práce na rok 2012 v znení dodatku č. 2. Mgr. Rudolfa Ďurtu mohol zastupovať len sudca zastupujúceho senátu, ktorý nie je predsedom senátu.

Podľa sťažovateľky zastupovanie predsedov senátov a sudcov počas náhlej prekážky rieši rozvrh práce na rok 2012 v znení dodatku č. 2. Podľa bodu 2.8.1 písm. b) ak došlo k vylúčeniu z prejednávania a rozhodovania veci sudcu alebo sudcov, ktorí nevykonávajú funkciu predsedu senátu ďalším členom alebo členmi senátu, sa stáva sudca zastupujúceho senátu, ktorý nie je predsedom senátu

Senát, ktorý rozhodoval o odvolaní obžalovanej a jej obhajcu pod sp. zn. 3 To 2/2013 (2 To), bol v zložení, ako vyplýva zo zápisnice z verejného zasadnutia z 21. februára 2013 a z uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 To/2/2013 (2To) z 5. septembra 2013, tak, že predsedom senátu bol Mgr. Rudolf Ďurta a sudcovia JUDr. Jozef Mikluš a Mgr. Ján Bednár. Toto zloženie senátu zodpovedá podľa rozvrhu práce krajského súdu senátu 2 To, a nie senátu 3 To.

Podľa rozvrhu práce krajského súdu na rok 2013 senát 3 To mal pracovať v zložení: *„riadiaci predseda senátu JUDr. Alojz Palaj a členovia senátu JUDr. Jozef Ryant, JUDr. Slavoj Sendecký“*.

Podľa sťažovateľky „Rýchlosť s akou bol po predložení trestnej veci Krajskému súdu v Banskej Bystrici v januári 2013 senátom v zložení Mgr. Rudolf Ďurta predseda senátu a sudcovia JUDr. Jozef Mikluš a Mgr. Ján Bednár naštudovaný súdny spis a prehraté zvukové záznamy z hlavného pojednávania a nariadený termín prvého verejného zasadnutia

na deň 21. 02. 2013 je neobvyklá a trestná vec N. V. je vybavovaná zrejme v zrýchlenom režime a nie podľa poradia nápadu trestných vecí krajským súdom v zložení zo sudcov Mgr. Rudolf Ďurta, JUDr. Jozef Mikluš, Mgr. Ján Bednár.

Podľa termínov verejných zasadnutí tento senát vybavuje staršie trestné veci oveľa neskôr napr. dňa 28. 06. 2012 je nariadený termín odvolania vo veci vedenej pod sp. zn. 2To/74/2012 a veci pod sp. zn. 2To/75/2012 a na deň 26. 07. 2013 je nariadený termín VZ vo veci sp. zn. 2To/78/2012 a termín VZ obžalovanej vedený pod sp. zn. 3To/2/2013 (2To) bol opäť nariadený na deň 14. 03. 2013 a ani nebol zverejnený v zozname VZ na stránke MS SR.

Z vyššie uvedených skutočností vznikajú pochybnosti, že trestná vec sťažovateľky nebola objektívne a nestranné prejednaná nezávislým a nestranným súdom na verejnom zasadnutí dňa 05. 09. 2013...

Podľa názoru sťažovateľky toto sú dôvody, ktoré nezaistujú nestranné a zákonné prejednanie veci, nezaistujú náležité zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností, ako aj uplatnenie všetkých do úvahy prichádzajúcich zásad trestného konania, výchovné pôsobenie trestného konania na sťažovateľku i na ostatných občanov, pričom všetky okolnosti by mali zabezpečiť najmä dôveru občanov v nestranné, objektívne a spravodlivé rozhodnutie súdu.

Po zohľadnení všetkých okolností jednak okolnosti nie nestranného a nie objektívneho prejednávania prípadu dňa 25. 04. 2012, podozrivých okolností, že pri rozhodovaní dňa 25. 04. 2012 bol JUDr. Jozef Mikluš v senáte 4Nto a zároveň pri rozhodovaní dňa 05. 09. 2013 bol JUDr. Jozef Mikluš v senáte 3To, podozrivých okolností do akého senátu vec bola pridelená a že vec prejednáva podľa rozvrhu práce senát 3To ale vo fyzickom obsadení senátu 2To a pri zohľadnení okolností, že aj v tomto prípade sa objavili na verejnom fóre ešte v decembri 2011 podozrenia z korupcie a pri zohľadnení skutočností, že už v decembri 2011 nevlastný brat poškodeného M. K. a jeho sestra vedia ako vec na súdoch dopadne a že obžalovaná pôjde do basy sú na mieste dôvodné pochybnosti o nie nezávislosti a nie nestrannosti krajského súdu.“.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1/ právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/2/2013 (2To) zo dňa 05. 09. 2013 porušené bolo.

2/ právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy... Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/2/2013 (2To) zo dňa 05. 09. 2013 porušené bolo.

3/ právo sťažovateľky na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/2/2013 (2To) zo dňa 05. 09. 2013 porušené bolo.

4/ Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/2/2013 (2To) zo dňa 05. 09. 2013 sa zrušuje a Krajskému súdu v Banskej Bystrici sa prikazuje vo veci znovu konať a rozhodnúť.

6/ Ústavný súd sťažovateľke priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom SR spolu vo výške 275,94 €... na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, ktorú náhradu je povinný zaplatiť Krajský súd v Banskej Bystrici. “

Sťažovateľka podaním doručeným ústavnému súdu 19. februára 2014 doplnila sťažnosť o oznámenie, že «Dňa 21. 11. 2013 advokátovi bola doručená sťažnosť pána JUDr. Jozefa Mikluša adresovaná na Slovenskú advokátsku komoru, ktorá sťažnosť prijala dňa 13. 09. 2013 a zaevidovala pod sp. zn. 326/2510/2013 a výzva na vyjadrenie podľa § 28 ods. 4 zák. č. 586/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov...

Podľa názoru sťažovateľa vzťah sudcu pána JUDr. Jozefa Mikluša k trestnej veci (rozhodovanie vo veci v už spomínanom sťažnostnom konaní a v rozpore s rozvrhom práce KS BB v senáte 4Nto) a k advokátovi ml. N. V. dosahoval v čase rozhodovania a dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nemohol rozhodovať a ani prípadne v budúcnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, nezávisle a nestranne.

Sťažovateľ som názoru, že pán sudca bol povinný odstúpiť od veci, na ktorej sa už v minulosti podieľal na rozhodovaní (Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Nto/6/2012 navyše v rozpore s rozvrhom práce KS BB v časti zastupovanie v senáte 4Nto)

a vzhľadom na skutočnosti, ktoré uviedol v sťažnosti na SAK nebol schopný rozhodovať nestranne a objektívne. Sťažovateľ domnievam sa, že na základe tzv. teórie zdania z pohľadu judikatúry ESLP sa zrejme jedná o akt svojvôle a javí sa ako keby to bola vec osobná.

Sťažovateľ na základe vyššie uvedených skutočností a skutočností už uvedených v ústavnej sťažnosti namietam, že moja trestná vec nebola všeobecnými súdmi riadne a všestranne prejednaná, naviac na krajskom súde nebola prejednaná neustranným súdom v čom vidím porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na neustranný súd podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR...

Sťažovateľ samozrejme nedovolím si komentovať Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Nto/6/2012, pretože výrok rozhodnutia je vecne správny, ale dovoľujem si požiadať ústavný súd aby z hľadiska objektívnej zložky neustrannosti pri preskúvaní vychádzal z preskúmania všetkých okolností prípadu, právneho rozboru skutočností, ktoré sťažovateľa k týmto pochybnostiam vedú a to okrem vyššie uvedených pochybností najmä odôvodnenia tohto rozhodnutia sp. zn. 4Nto/6/2012. Z odôvodnenia rozhodnutia sp. zn. 4Nto/6/2012 sa javí, ako keby bola porušená zásada prezumpcie neviny sťažovateľa a súd mal vopred vzatý názor na právnu kvalifikáciu a ako keby práve dokazovanie, ktoré je potrebné vykonať na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom v Banskej Bystrici nebolo determinatom pre konečné posudzovanie otázky neviny alebo viny a právnej kvalifikácie skutku uvedeného v obžalobe na záverečnej porade senátu. Takéto rozhodnutie vzbudzuje dojem, že sa rozhodovalo na základe vopred prijatého záveru o vine sťažovateľa...».

Dňa 19. februára 2014 sťažovateľka doručila ústavnému súdu „dovolanie a doplnenie dovolania zo dňa 14. 02. 2014 adresované Najvyššiemu súdu SR“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 3 To 2/2013 z 5. septembra 2013 najmä preto, že tento sa „formálne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, nezrušil rozhodnutie okresného súdu a neodstránil jeho pochybenia spočívajúce v nedostatočnom zistení skutkového stavu..., neodstránil pochybenie v predčasnej právnej kvalifikácii skutku, neodstránil pochybenie v uložení výšky trestu a v uložení ochranného psychiatrického liečenia ambulantnou formou...

Krajský súd sa stotožnil aj s neprimeranou výškou nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov, ktorý je zjavne nespravodlivý a nevedie k dosiahnutiu účelu trestu. Sťažovateľka tiež namieta, že pri výmere trestu neboli zohľadnené všetky okolnosti významné pre uloženie trestu.“. Sťažovateľka namietala tiež nezákonné zloženie senátu, ktorý vo veci rozhodoval.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010).

Zo sťažnosti i zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka podala na najvyššom súde dovolanie, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté. Vec je vedená pod sp. zn. 1 Tdo 7/2014.

Podľa názoru ústavného súdu má právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky najprv a predovšetkým najvyšší súd ako súd dovolací (podobne II. ÚS 648/2013).

O prípadnom porušení práva zaručeného v čl. 13 dohovoru by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru), resp. v spojení s ich porušením. Keďže namietaným rozhodnutím krajského súdu nebolo porušené základné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a ani právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva zaručeného v čl. 13 dohovoru.

Ustanovenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Ustanovenie čl. 141 ods. 1 ústavy vyjadruje dve základné zásady, ktoré ovládajú činnosť súdov Slovenskej republiky, a to nezávislosť súdnictva chápanú ako nezávislosť súdov od ostatných orgánov štátnej moci a nestrannosť súdov, t. j. ich viazanosť pri rozhodovacej činnosti len zákonom včítane nestranného prístupu súdov k účastníkom konania. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou).

Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces napadnutým rozhodnutím krajského súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel.

Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie v predmetnej veci ešte skončené, bolo dôvodné sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu z 5. septembra 2013 odmietnuť pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, bude ešte rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Podanie dovolania a súbežne s ním aj podanie sťažnosti ústavnému súdu navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto mimoriadnom opravnom prostriedku.

Ústavný súd sa v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľku prípadné posúdenie dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd, majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozsudku krajského súdu z 5. septembra 2013.

Sťažovateľka v texte sťažnosti namietala aj porušenie čl. 141 ods. 1 ústavy a práva na účinný prostriedok nápravy pred národným orgánom zaručeného v čl. 13 dohovoru, ako aj porušenie čl. 144 ods. 1 ústavy. Táto námietka však napokon nenašla svoj výraz v petite sťažnosti, preto sa touto námietkou ústavný súd osobitne nezaoberal.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2014